

Γιατί οι ομολογιούχοι δεν θα ησυχάσουν ποτέ

25/Ιουν/2014 07:00

Του Ανδρέα Ζαμπούκα

Ο χρόνος περνάει και ναρκώνει συνήθως, τις συνειδήσεις των ανθρώπων. Όχι όμως πάντα. Είναι κάτι παράξενες περιπτώσεις, κάποια ιδιαίτερα «δραματικά απρόοπτα» που δεν πρόκειται ποτέ να ξεκολλήσουν από το μυαλό, όσο το άτομο συνεχίζει να ζει. Για παράδειγμα, η απώλεια ενός προσώπου που έφυγε τελείως άδικα από τη ζωή, η καταστροφή μιας επιχείρησης, χωρίς την υπαιτιότητα του επιχειρηματία ή η κλοπή μιας ολόκληρης περιουσίας, χωρίς να μάθεις ποτέ ποιος ήταν ο πραγματικός κλέφτης.

Ήταν Οκτώβριος του 2010, στο συνεφιασμένο θέρετρο της γαλλικής πόλης Ντοβίλ, όταν η Άνγκελα Μέρκελ παρουσίασε στον Νικολά Σαρκοζί το γερμανικής έμπνευσης σχέδιο συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα (Private Sector Involvement ή PSI από τα αρχικά) στο κόστος διάσωσης των κρατών της ευρωζώνης. Υπό τις απειλές της γερμανίδας καγκελαρίου, ο γάλλος πρόεδρος πείστηκε. Λέγεται μάλιστα ότι ο Νικολά Σαρκοζί συναίνεσε στο PSI όταν η Άνγκελα Μέρκελ του έδειξε το σχέδιο αποχώρησης της Γερμανίας από το ευρώ, αν η πρότασή της δεν γινόταν αποδεκτή. Στη συνέχεια βέβαια, οι Γερμανοί κατάλαβαν ότι το PSI προκαλεί αναστάτωση στις αγορές και δημιουργεί περισσότερα προβλήματα από αυτά που φιλοδοξεί να λύσει στο χρηματοπιστωτικό σύστημα και έναν χρόνο αργότερα, το εγκατέλειψαν. Όχι όμως για την Ελλάδα, για την οποία επέμεναν στην εφαρμογή του, επικαλούμενοι το υπέρογκο χρέος και την αδυναμία ελέγχου των ελλειμμάτων.

Έτσι, η χώρα απέκτησε μια παγκόσμια μοναδικότητα, η οποία ολοκληρώθηκε όταν δύο χρόνια μετά, όλοι οι άλλοι κάτοχοι ελληνικών ομολόγων εκτός από τα κράτη της ευρωζώνης, το ΔΝΤ και την ΕΚΤ αποδέχθηκαν τη μείωση της αξίας των ελληνικών ομολόγων κατά 53,5%. Για το υπόλοιπο ποσό πήραν το 15% σε διετή ομόλογα του ευρωπαϊκού ταμείου EFSF (που ισοδυναμούν με μετρητά αφού μπορούν να τα πουλήσουν ανά πάσα στιγμή στην ονομαστική τους αξία) και το υπόλοιπο 31,5% σε ομόλογα του Ελληνικού Δημοσίου που λήγουν σε 10-30 χρόνια.

Οι τράπεζες εν τω μεταξύ, ανακεφαλαιοποιήθηκαν, κάποια ομόλογα πληρώθηκαν κανονικά, αφού είχαν εξαιρεθεί και οι μοναδικοί που αναδείχθηκαν στο τέλος, «ήρωες» ήταν οι ομολογιούχοι.

Εδώ λοιπόν, έγκειται και ο βασικός λόγος που δεν θα ησυχάσουν ποτέ. Ακριβώς γιατί έγιναν

«ήρωες» χωρίς τη θέληση τους. Γιατί αποτελεί παγκόσμιο φαινόμενο κατάφορης παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η κλοπή των αποταμιεύσεων φυσικών προσώπων που εμπιστεύονται το κράτος τους για τις αποταμιεύσεις. Είναι άλλωστε γνωστό ότι μεταξύ των κατόχων ομολόγων υπάρχουν άνθρωποι που έχασαν εξολοκλήρου, το αντίκρισμα των κόπων μιας ζωής και κάποιοι άλλοι που δεν ζουν πια επειδή δεν άντεξαν το γεγονός και αυτοκτόνησαν. Όλοι αυτοί δεν επένδυσαν, αποταμίευσαν!!!

Η απόφαση του ΣτΕ (21.3.2014 1116/2014) που «νομιμοποίησε» σε πρώτη φάση το κούρεμα, επιβάρυνε ακόμα περισσότερο το αδιέξοδο αυτών των ανθρώπων. Πάνω σ' αυτό στηρίχθηκαν κάποιοι για να συγκρίνουν το κούρεμα με την κατάρρευση του χρηματιστηρίου. Είναι όμως, εντελώς λάθος να συγκρίνουμε τις δύο περιπτώσεις, δεδομένου ότι κανείς ποτέ δεν ήρθε να κλέψει τις μετοχές κάποιου ή να τις εκποιήσει, χωρίς τη θέληση του. Άλλο είναι η απώλεια της αξίας που μπορεί κάποτε να επανακτηθεί και άλλο η δια της βίας, περικοπή της αξίας της. Ακόμα, δεν ευσταθεί καθόλου το επιχείρημα της αδυναμίας πληρωμών του ελληνικού κράτους, γιατί δεν έγινε ποτέ!

Ηθικά τώρα και πολιτικά, η συνείδηση του ομολογιούχου δεν μπορεί να ανεχτεί επίσης, ότι συναποφάσισε και ενέδωσε στο κούρεμα ένας άνθρωπος που ο ίδιος είναι πάμπλουτος και δεν υπέστη ποτέ καμία ζημιά στη περιουσία του από τις αποφάσεις του ελληνικού δημοσίου. Επιπλέον, για άλλες κατηγορίες πολιτών (χρέη ΠΑΕ κτλ) μεσολάβησε για την ευνοϊκή μεταχείριση τους. Από τη μία λοιπόν, εξασφάλισε πλούτο για κάποιους και από την άλλη συναίνεσε στην οικονομική καταστροφή κάποιων άλλων!

Είναι φανερό πως η περίπτωση είναι ιδιαίτερη και πολύ αμφίβολη η δικαίωση. Είναι όμως βέβαιο, ότι δύσκολα η πολιτική εξουσία θα ησυχάσει από την οργή των ανθρώπων που αναζητούν ικανοποίηση. Πρόκειται για απελπισμένους πολίτες που αισθάνθηκαν τη βαρβαρότητα της εξουσίας, χωρίς να μπορούν να αντιδράσουν. Και δεν υπάρχει τίποτα πιο «άγριο» από τη συνείδηση που τρέφει μέσα της τη βεβαιότητα ότι αυτό που έχασε δεν σχετίζεται με την ευθύνη και το προσωπικό λάθος (κάτι που έγινε στο χρηματιστήριο) αλλά με την αυθαίρετη επιλογή τρίτων που αποφάσισαν την καταστροφή.

Ας φιλοσοφήσουν λίγο περισσότερο στην κυβέρνηση την περίπτωση. Άλλο είναι ο «αδικημένος» που έπαψε να απολαμβάνει την «προστασία» της πολιτείας και διαμαρτύρεται και άλλο το θύμα της κλοπής που έχασε την περιουσία του χωρίς να φταίει σε τίποτα.

azampoukas@gmail.com

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)